

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie september 2014

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 357/2013
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).</p> <p>Predmetným uznesením bol po mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora zrušený rozsudok krajského súdu v konaní o náhradu škody vo forme ušlého zisku. Sťažovateľka namietala, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania, keďže generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 OSP výlučne z toho dôvodu, že rozhodnutia všeobecných súdov (t. j. rozsudky okresného a krajského súdu) spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243 ods. 1 písm. f) OSP), ktoré generálny prokurátor videl v tom, že všeobecné súdy na predmet sporu aplikovali nesprávne ustanovenia hmotného práva.</p>
ratio decidendi	<p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodit' kritický postoj k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorých podanie závisí od úvahy príslušného orgánu verejnej moci. V zmysle tejto judikatúry je prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu len vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu. V tejto súvislosti tiež ESLP už judikoval, že nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom nie je sám osebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia.</p> <p>Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom zároveň toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreným v § 1 OSP a súčasne sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu (konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu).</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s aplikáciou predmetných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že pod porušením zákona v prípade podania mimoriadneho dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je potrebné rozumieť také porušenie</p>

	<p>procesného práva – zákona, ktoré v konečnom dôsledku znamená zároveň aj nesprávne právne posúdenie (či už hmotnoprávneho alebo prípadne procesného charakteru). K takémuto interpretačnému záveru dospel ústavný súd v spojitosti s kumulatívnym predpokladom prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktorý stanovuje podmienku, že mimoriadne dovolanie možno podať ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. V opačnom prípade, ak by nesprávne právne posúdenie bolo spájané výlučne s porušením hmotnoprávnych ustanovení zákona, tak by de facto v takmer každom prípade bolo možné napadnúť právoplatne rozhodnutú vec týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, čím by sa tento mimoriadny opravný prostriedok dostal na úroveň „ďalšieho“ odvolania a bolo by len na svojvôli generálneho prokurátora, do ktorej právoplatne skončenej veci zasiahne podaním mimoriadneho dovolania s odvolaním sa na nesprávne právne posúdenie veci. Takýto výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku by vo svojich dôsledkoch znamenal porušenie základného práva na súdnu ochranu jedného z účastníkov konania, rovnosti účastníkov konania, zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, a to treťou stranou, odlišnou od účastníkov konania, ktorá nepatrí do súdnej moci, čo opodstatnene vyvoláva otázky, či ide o prípustné legitímne zasahovanie do nezávislosti súdov a súdnej moci ako takej.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ustanovenie § 243e OSP je potrebné vykladať reštriktívne a pod porušením zákona v prípade dôvodu vyjadreného v § 243f ods. 1 písm. c) OSP (nesprávne právne posúdenie) je potrebné predovšetkým rozumieť závažné porušenie zákona procesného charakteru, pretože v opačnom prípade by nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania, a to požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zistil, že v posudzovanej veci absentovali akékoľvek mimoriadne okolnosti, závažné porušenie procesných pravidiel alebo závažný exces, ktorým by generálny prokurátor odôvodnil použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Najvyšší súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia nepreskúmateľným spôsobom lakonicky konštatoval, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie a že podľa jeho názoru bol porušený zákon, pričom sa vôbec nezaoberal otázkou, či boli zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie splnené. Z tohto uhlu pohľadu je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne. Najvyšší súd sa pri posudzovaní prípustnosti mimoriadneho dovolania dôsledne nezaoberal splnením predpokladov prelomenia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a tým sa bez odôvodnenia odchýlil od ústavne súladného výkladu aplikovaného zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní.</p> <p><u>Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli a napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal aj právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: PL. ÚS 57/99 ESEP: rozsudky vo veciach Ryabykh proti Rusku z 3. decembra 2003, sťažnosť č. 52854/99, Kot proti Rusku z 18. januára 2007, sťažnosť č. 20887/03

spisová značka	III. ÚS 286/2014
sudca spravodajca	Ľubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p> <p>Sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej v 1. rade bola rozsudkom okresného súdu uložená povinnosť uverejniť v ňou vydávanom denníku ospravedlnenie za predtým publikované novinové články a týmto rozsudkom bol zároveň nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vylúčený na samostatné konanie. Na odvolanie žalovanej bol predmetný rozsudok potvrdený rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že rozhodnutie krajského súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a týmto rozhodnutím bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Krajský súd tak podľa sťažovateľky porušil jej práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Sťažovateľka zároveň poukázala na to, že o súvisiacej sťažnosti žalovanej v 2. rade už ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013 tak, že vyslovil porušenie základných práv žalovanej v 2. rade podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pričom napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Keďže v obsahu práv na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, pričom už v náleze č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podrobne opísal všeobecné východiská týkajúce sa jeho rozhodovania vo veciach, v ktorých dochádza ku konfliktu medzi slobodou prejavu a právom fyzickej osoby na ochranu osobnosti, a zároveň uviedol relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa danej problematiky, tieto v danom prípade nebolo potrebné duplicitne citovať vzhľadom na to, že skutkové a právne okolnosti sú v oboch veciach totožné.</p> <p>Úlohou ústavného súdu ostalo posúdiť, či v spore medzi žalobcom a sťažovateľkou o ochranu osobnosti krajský súd rozhodol ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom. Táto námietka nebola predmetom posudzovania ústavného súdu v predchádzajúcom konaní, hoci závery krajského súdu týkajúce sa sťažovateľky aj žalovanej v 2. rade sú úplne identické.</p> <p>V relevantnej časti napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že „... sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku vo vzťahu medzi týmito účastníkmi, na ktoré v celom rozsahu poukazuje... Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o žalobe v prejednávanej veci postupoval v súlade so zákonom a uvedenými zásadami ustálenými v súdnej praxi a v judikatúre súdov. Správne zistil, že v sporných článkoch uverejnených žalovanými v denníku Korzár v dňoch 9. 10. 2002, 10. 10. 2002, 18. 10. 2002 a 22. 10. 2003 a v týždenníku PLUS 7 DNÍ v dňoch 21. 10. 2002 a 28. 10. 2002 bolo uvedené nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce tvrdenie o osobe žalobcu, konkrétne informácia..., že žalobca v čase dopravnej nehody dňa 8. 10. 2002 bol pod vplyvom alkoholu, resp. že túto spôsobil pod vplyvom alkoholu s vyše 3 promile alkoholu v krvi, ktorá nepochybne mala difamujúcu (znevažujúcu) povahu, a bola tak objektívne spôsobilá narušiť chránené osobnostné práva žalobcu... Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaných, že zverejnením informácie (tvrdenia) obsiahnutej v sporných článkoch v denníku Korzár a v týždenníku PLUS 7 DNÍ... nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a že uloženie občianskoprávnej sankcie v danom prípade je protiústavným obmedzením ich práva na slobodu prejavu a informovanie verejnosti, lebo šírili informácie o otázkach vážneho verejného záujmu, získané z oficiálneho zdroja od orgánov verejnej moci a pri ich zverejnení postupovali v súlade so zákonom a tzv. novinárskou etikou. Žalobca bol v čase uverejnenia sporných článkov verejným činiteľom (riaditeľom Inšpekčného odboru v Košiciach Úradu inšpekčnej služby PZ Ministerstva vnútra SR), teda osobou tzv. verejného záujmu, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky širšie ako u súkromnej osoby, avšak ani táto skutočnosť nespochybňuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku, lebo aj takáto osoba má právo na ochranu svojej cti a dôstojnosti pred neoprávnenými zásahmi a právo na to, aby novinári nezverejňovali o nej nepravdivé či pravdu skresľujúce informácie, ktoré pôsobia znevažujúco a sú objektívne spôsobilé</p>

	<p>vyvolať ujmu na cti a vážnosti verejne činnej osoby v očiach ostatných ľudí... <i>K odvolacím námietkam žalovaných treba uviesť, že boli ich povinnosťou ako pôvodcov zásahu (a nie žalobcu) v konaní preukázať pravdivosť spornej informácie nimi zverejnenej v tlači... Na ich strane bolo dôkazné bremeno na preukázanie pravdivosti tohto tvrdenia, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaní v konaní neunesli, a nezbavili sa preto svojej zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu...“.</i></p> <p>Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti kladie mimoriadny dôraz na rešpektovanie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie, pretože tvoria v podmienkach demokratickej spoločnosti a právneho štátu kľúčové právne záruky ochrany ústavou garantovaných práv, pričom vychádza z konceptu materiálneho právneho štátu, ktorý vyžaduje, aby bola účastníkovi súdneho konania poskytnutá súdna ochrana v požadovanej kvalite a v okolnostiach prípadu spravodlivo s rešpektom k jeho ústavou garantovaným právam tak hmotného, ako aj procesného charakteru. V opačnom prípade sa totiž postup súdu dostáva do extrémneho rozporu s povinnosťou poskytnúť súdnu ochranu tomu právu, ktorého ochrany sa účastník konania domáha, a výkon spravodlivosti sa stáva arbitrárny a svojvoľný. Opomenutie vo veci relevantných skutkových alebo právnych otázok narušuje dôveru v spravodlivosť a legitímne očakávanie účastníka konania, aby sa v jeho veci rozhodlo nezaujato a nestranne.</p> <p>Ústavný súd už vyslovil, že od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu (z policajného zdroja), na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu.</p> <p>Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že na základe podaného odvolania nebola sťažovateľke zo strany krajského súdu poskytnutá náležitá súdna ochrana a zároveň z jeho strany išlo o neprimeraný, a teda neprípustný zásah do slobody prejavu sťažovateľky a jej práva a na slobodné rozširovanie informácií. Právne závery, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie krajského súdu, z hľadiska konkrétnych okolností posudzovanej veci neprimerane preferujú právo žalobcu na ochranu súkromia na úkor slobody prejavu sťažovateľky, pričom nie sú ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné práva sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené boli a priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný nerozhodol o zrušení napadnutého rozsudku, keďže tento bol zrušený už nálezom č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 284/2012, IV. ÚS 107/2010, I. ÚS 56/01</p>

Nálezy – priet’ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 170/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>2. júla 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy</p>

	Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o výkone rozhodnutia o výchove maloletých detí. Sťažovateľ namietal, že okresný súd bol vo veci nečinný, resp. neefektívny, v dôsledku čoho nemohol sťažovateľ realizovať svoje právo na stretávanie s maloletými deťmi.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd dospel k záveru, že po právnej stránke ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného (exekučného) súdnictva. Pokiaľ ide však o skutkovú stránku, jednotlivé prípady výkonu rozhodnutia môžu byť zložité, vzhľadom na nevyhnutnosť súdu rešpektovať záujmy a práva detí a špecifiká ich správania v záťažových situáciách, čo spravidla vyvoláva potrebu spolupráce súdu so zmluvcami, resp. odborníkmi z oblasti psychológie, pedagogiky a ďalších oblastí. Správanie maloletých detí v tomto type konania neraz sťažuje rozhodovanie súdu o výbere adekvátnych prostriedkov na výkon rozhodnutia.</p> <p>2. Pri hodnotení správania účastníkov konania v preskúmvanej veci, ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že vzájomné porozvodové vzťahy v bývalej rodine sťažovateľa sú vážne narušené, dokonca sú podľa vyjadrenia súdu označené „bojom rodičov“ maloletých detí, čo je pri výkone tohto druhu rozhodnutí závažnou okolnosťou sťažujúcou ich realizáciu.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, bol postup samotného okresného súdu. Z prehľadu úkonov okresného súdu v namietanom konaní je zrejmé, že v doterajšom postupe okresného súdu nevznikli obdobia nečinnosti. Okresný súd využíval podľa svojho uváženia právne nástroje podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (nariadil výsluch rodičov, vyzval povinnú na dobrovoľné plnenie rozhodnutia, uložil povinnej finančné pokuty) a tiež iné nástroje (prostredníctvom povereného pracovníka sa zúčastňoval na realizácii styku sťažovateľa s jeho maloletými dcérami, spolupracoval s úradom pri zabezpečovaní realizácie styku sťažovateľa s jeho maloletými deťmi, zabezpečoval odbornú pomoc psychológa, vzniesol podnet na nariadenie výchovného opatrenia maloletým deťom aj ich rodičom). Okresný súd tiež monitoroval činnosť úradu (opatrovníka maloletých detí a psychológa) pri jeho účasti na riešení problémov medzi účastníkmi konania a pri stretávaní sa sťažovateľa s deťmi. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že okresný súd v doterajšom priebehu konania konal v zásade plynulo, pričom jeho postup v namietanom konaní nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeraný, prípadne zjavne nesprávny.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 332/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 816,57 €, ktoré sa začalo v roku 2003.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou

	<p>doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, zo skutkového hľadiska ide čiastočne o zložitejší spor z dôvodu, že okresný súd musel viackrát žiadať o pripojenie súvisiacich spisov z iných súdnych konaní. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však nemožno pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti veci. Ústavný súd súčasne nezistil, že by išlo o právne zložitú vec.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ústavný súd konštatoval, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne prispeli aj okolnosti na jej strane. Pojednávania boli totiž viackrát odročované na jej žiadosť a táto skutočnosť významne ovplyvnila priebeh konania na súde a je v príčinnej súvislosti so vzniknutými prieťahmi.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania 11 rokov, z toho na okresnom súde viac ako 10 rokov, je už samo osebe neprimerané. Okresný súd vykonal síce množstvo procesných úkonov, nariadil viac pojednávanií, ktoré boli odročované na žiadosť účastníkov najmä zo zdravotných dôvodov, avšak ústavný súd zistil aj väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti (napr. od 7. januára 2008 do 19. marca 2009 a od 10. augusta 2009 do 23. septembra 2010). Postup okresného súdu v napadnutom konaní bol aj neefektívny, čo vyplýva predovšetkým z toho, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 278/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktoré sa začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľky, ústavný súd nezistil okolnosti na jej strane, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom samotná skutočnosť, že konanie na jednom stupni v takejto veci trvá takmer osem rokov, postačuje na to, aby ústavný súd bez ďalšieho skúmania vyslovil porušenie označených práv sťažovateľky. Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal postup okresného súdu a</p>

	<p>identifikoval viacero období nečinnosti, pričom je neospravedliteľné, že nedošlo ani len k prvému pojednávaniu vo veci.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 280/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitosť sporu, ústavný súd konštatoval, že dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci. 2. Ďalším kritériom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, pričom ústavný súd nezistil závažné okolnosti, ktoré by prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Je však potrebné konštatovať, že z dôvodu na strane právneho zástupcu sťažovateľky došlo dvakrát k odročeniu pojednávania a dvakrát sťažovateľka sama žiadala o odročenie termínu pojednávania z dôvodu rokovaní o mimosúdnej dohode. Uvedené skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri stanovení výšky finančného zadostučinenia. 3. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu súdu, samotná skutočnosť, že konanie na jednom stupni v takejto veci trvá viac ako šesť rokov, postačuje na to, aby ústavný súd bez ďalšieho vyslovil porušenie práv sťažovateľky. Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal postup okresného súdu a identifikoval jedno obdobie dlhodobej nečinnosti v trvaní 48 mesiacov, počas ktorého bol súd bez akejkoľvek zákonnej prekážky nevykonal vo veci žiaden úkon. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 288/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 365/2004 Z.z. (antidiskriminačný zákon), ktoré sa začalo v roku 2009. Sťažovateľ v postavení žalobcu svoj nárok odôvodnil nerovnakým zaobchádzaním so sudcami všeobecných súdov v porovnaní so sudcami bývalého Špeciálneho súdu.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, zo skutkového hľadiska ide o zložitejší spor, pretože v konaní vystupuje 24 žalobcov, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania nemožno pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti veci. Ústavný súd poukazuje aj na to, že v danom prípade ide čiastočne o právne zložitú vec, keďže judikatúra všeobecných súdov vo veciach sudcovských diskriminačných žalôb nie je ešte ustálená. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 4 a pol roka na okresnom súde je už samo osebe neprimerané. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súde, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'ucinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 163/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	6. augusta 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie náhrady mzdy, ktoré sa začalo v roku 2006.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou

	<p>doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti sporu, ústavný súd nezistil skutkovú ani právnu náročnosť veci. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd zistil okolnosti signalizujúce výrazný podiel sťažovateľa predĺžení konania. V prvom rade ide o nedostatok súčinnosti sťažovateľa ako účastníka konania, ktorý neoznámil okresnému súdu zmenu svojej aktuálnej adresy na účely doručovania písomností náležitým spôsobom, čo viedlo v dvoch prípadoch k odročeniu pojednávania. Pasivita sťažovateľa bola zistená aj v súvislosti s účasťou sťažovateľa na pojednávaniach, z ktorých sa viac polovice nezúčastnil bez toho, aby išlo o neúčast' z objektívnych, ospravedlniteľných dôvodov. Nedostatok aktívneho prístupu sťažovateľa ako účastníka posudzovaného konania napokon ústavný súd konštatoval aj v prípade výzvy okresného súdu adresovanej sťažovateľovi pre účely špecifikácie podaného návrhu, ktorú sťažovateľ nesplnil v súdom určenej lehote 30 dní, ale až po uplynutí takmer piatich mesiacov. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní. Ústavný súd dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania (okrem spomínaného podielu sťažovateľa), boli obdobia nečinnosti, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka. Ústavný súd zistil viaceré krátkodobejšie obdobia nečinnosti spolu v rozsahu desiatich mesiacov, ako aj dve dlhodobejšie obdobia nečinnosti zodpovedajúce približne deviatim, resp. ôsmim mesiacom. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 273/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>6. augusta 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 34 590,12 € s príslušenstvom, ktoré sa začalo v roku 2009.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, túto možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto po právnej stránke hodnotil ústavný súd konanie ako priemerne náročné. K doterajšej dĺžke konania prispeli aj početné návrhy účastníkov na dokazovanie a znalecké posudky predložené navrhovateľkou (celkom tri, pozn.), ako potreba nariadenia ďalšieho znaleckého dokazovania. Ústavný súd preto pripúšťa istú mieru faktickej zložitosti veci, ale táto sama osebe nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd zistil, že sťažovateľ čiastočne prispel

	<p>svojim správaním k celkovej dĺžke konania, keďže z dôvodov na jeho strane bolo trikrát potrebné odročiť nariadené pojednávania. Uvedené skutočnosti vzal ústavný súd do úvahy pri určení finančného zadostučinenia. Sťažovateľ tiež podal odvolanie proti uzneseniu o povinnosti zložiť preddavok na trovy konania a vzniesol námietku zaujatosti zákonnej sudkyne sťažovateľom a ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil len jedno obdobie kratšej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní necelých šiestich mesiacov. Postup okresného súdu však bol neefektívny, o čom svedčí už samotná skutočnosť, že dokazovanie na súde prvého stupňa trvá vyše päť rokov. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na vrátenie súdneho spisu krajským súdom ako predčasne predloženého z dôvodu, že nebol zaplatený súdny poplatok za podanie námietky zaujatosti. Za nesústreďený postup okresného súdu možno označiť aj neschopnosť zabezpečiť znalecký posudok v lehote približne jedného roka, pričom existencia troch predchádzajúcich posudkov bola v tomto smere nepochybne výhodou pri stanovení času potrebného na vypracovanie znaleckého posudku.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 289/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>6. augusta 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody na zverených hodnotách, ktoré sa začalo v roku 1998.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie v zásade nemožno považovať za právne ani skutkovo zložitú. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania takmer 16 rokov na okresnom súde je už samo osebe neprimerané. Z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil aj obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu a to spolu v rozsahu 12 rokov a 8 mesiacov. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu,</u></p>

	<u>aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov.</u> <u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 4 500 € a právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 386/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v trestnom konaní, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako poškodený a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 145/2012-37 zo dňa 16. mája 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, vzhľadom na nutnosť opätovného nariad'ovania pojednávania, ako aj so zreteľom na vykonanie dôkazov navrhnutých účastníkmi konania možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je právne zložitá. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 2 roky na okresnom súde po právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného súdu je už samo osebe neprimerané. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu

Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.